

Sygn. akt V KK 415/20

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 7 października 2020 r.,
sprawy **A. H.**

skazanego z art. 55 ust. 3 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o
przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 lutego 2020 r., sygn. akt II AKa (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w (...)
z dnia 18 lipca 2019 r., sygn. akt III K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 24 lutego 2020 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy skazujący **A. H.** wyrok Sądu Okręgowego w (...) z dnia 18 listopada 2019 r., sygn. akt III K (...). Kasację od tego wyroku sądu odwoławczego złożył obrońca skazanego **A. H.**. W kasacji zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.: art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 173 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w (...) w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego **A. H.** z uwagi na jej oczywistą bezzasadność.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Należy w pełni podzielić argumentację przedstawioną w pisemnej odpowiedzi na kasację, przemawiającą za oceną kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Kasacja w polskim systemie prawnym stanowi tzw. nadzwyczajny środek zaskarżenia i w związku z tym znacząco różni się od apelacji, która jest tzw. zwykłym środkiem odwoławczym. Zgodnie z art. 519 k.p.k. kasacja strony może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie oraz od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k. Nadzwyczajny środek zaskarżenia wniesiony przez obrońcę skazanego jedynie pozornie czyni zadość powyższemu warunkowi. Samo tylko proste zestawienie i porównanie zarzutów zawartych w wywiezionej wcześniej apelacji obrońcy **A. H.**, z zarzutami podniesionymi w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, nie pozostawia wątpliwości, że niniejsza kasacja skierowana jest *de facto* przeciwko rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego w (...), czyli orzeczeniu sądu pierwszej instancji, a nie, jak wymaga tego powołany wyżej przepis, przeciwko wyrokowi sądu odwoławczego. Z uzasadnienia kasacji wyraźnie wynika wola zakwestionowania po raz kolejny wiarygodności poszczególnych źródeł dowodowych, jak i ustaleń faktycznych poczynionych na tej podstawie. Nadal bowiem wywody skarżącego koncentrują się wokół, problematycznych jego zdaniem, kwestii dotyczących oceny wiarygodności zeznań świadków: K. B., B. S., D. M., B. F., A. G. oraz Z. J.

Jak łatwo stwierdzić, analizując pisemne uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 lutego 2020 r., sygn. akt II AKa (...), okoliczności ujęte w zarzutach rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 173 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i rozwinięte w uzasadnieniu kasacji, były przedmiotem rozpoznania przez ten Sąd na etapie postępowania odwoławczego. Sąd Apelacyjny w (...) odniósł się, w wystarczającym

stopniu szczegółowości, do zarzutów zgłoszonych w zwykłym środku odwoławczym, w istocie tożsamy z zarzutami podniesionymi w kasacji, i zasadnie nie stwierdził obrazy powołanych przepisów. Brak w kasacji **rzeczywistych** zarzutów godzących w istotę poddanego kontroli kasacyjnej wyroku sądu odwoławczego powoduje, że kasację, w tym zakresie, należy ocenić, jako procesową próbę ponownej weryfikacji orzeczenia sądu pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny w (...) dokonując kontroli instancyjnej rozważył zarzuty i wnioski podniesione w apelacji. Wskazał czym kierował się wydając wyrok oraz przekonująco umotywował przyczyny nie podzielenia zarzutów i wniosków apelacji, o czym przekonuje kompleksowa analiza pisemnego uzasadnienia wyroku tego Sądu. Uczynił to zgodnie z wymogami art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. (por. pkt 3 pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 lutego 2020 r., sygn. akt II AKa (...)).

Sąd Najwyższy akceptując, zaprezentowaną w pisemnej odpowiedzi prokuratora na kasację, ocenę poszczególnych zarzutów kasacyjnych, nie widzi potrzeby jej przytaczania w uzasadnieniu niniejszego postanowienia, odsyłając w tym zakresie do tejże pisemnej odpowiedzi. (por. str. 6 – 12 pisemnej odpowiedzi Prokuratora Prokuratury Okręgowej w (...) na kasację). Dlatego Sąd Najwyższy uznał za właściwe odniesienie się do zaprezentowanych w kasacji dwóch pierwszych zarzutów w sposób zwięzły.

Jeśli zaś chodzi o zarzut trzeci kasacji, to jest zarzut rażącego naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., to również i ten zarzut jest oczywiście bezzasadny. Przecież pisemne uzasadnienie jest zawsze sporządzane po wydaniu wyroku i z tego powodu logicznym niepodobieństwem jest, aby treściowa zawartość uzasadnienia mogła mieć wpływ na wydany wcześniej wyrok sądu odwoławczego (por. np. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 21 września 2017 r., sygn. akt IV KK 130/17, Legalis). Nadto przepis art. 537 a k.p.k. jasno stanowi, że nie można uchylić wyroku sądu odwoławczego z tego powodu, iż jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457 § 3 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi powodami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.

